

sprænge afsted til Stationsbyen for at hente Draaber paa Apoteket.

Pudsigt nok var Hofjægermesteren i Almindelighed ikke selv istand til at fatte Aarsagen til sin Forstemthed. Bedst som han sad veltilpas i sin Stue og underholdt sig med at se Røgskyerne fra sin Pibe sejle om i Solskinnet, kunde Tungsindet stige op i ham som et Mulm og formørke Tilværelsen for ham. Saa begyndte han at tænke sig om, og under sin forgæves Søgen efter en Anledning sank han bestandig dybere ned i Trøstesløshed.

Rundt om i Kærsholms Stalde og Loer rygtedes det hurtigt, naar „Humøret“ var kommen over Hofjægermesteren, og der blev da en almindelig Listen-af overalt, hvor hans langbenede Skikkelse tonede frem. Han var under saadanne Forhold heller ikke rigtig hyggelig at se paa med sine blaasorte Øjenhuler og den duvende Nakke, der gav ham en Holdning som en Stud med et Bræt for Panden.

Hans Kone, der var saa klog en Dame, men ogsaa for stolt til at ville undergive sig hans Luner, lod altid, som om hun ingenting mærkede. Hun vidste, at ethvert Forsøg paa at indvirke paa hans Stemning kun gjorde ondt værre. Ondet skulde have sin Tid og forsvandt da lige saa ueftersporligt, som det var kommet. Ved deres ensomme Maaltider, hvor Hofjægermesteren ikke aabnede Munden uden for at spise, overtog hun hele Underholdningen, idet hun iøvrigt tæmmede ham ved at sørge for, at han fik sine Livretter. Hofjægermesteren var nemlig en stor Spiser, og selv det sorteste „Humør“ indvirkede aldrig paa hans Appetit. Vældige Portioner Risengrød med sødet Øl, Stegeflæsk med Æblemos, Medisterpølse med stuvet Kaal og lignende Sager forsvandt i ham som i en Præstesæk.

Efter Maaltidet trak han sig tilbage til sit eget Værelse, der var adskilt fra Dagligstuen ved en lille Havesal. Men med stor Behændighed sørgede Hofjægermesterinden altid for, at Dørene imellem dem ikke blev lukket, ligesom hun i det hele af Hensyn til Tjenestefolkene forhindrede, at hendes Mand afsøndrede sig altfor aabenlyst. Hun vidste, at der gik en Del Snak om deres